

НАШИ СЪТРУДНИЦИ

Никола Моневъ

Роден е през 1876 година въ гр. Севлиево, а сега живее въ София.

Никола Моневъ пише за деца отъ преди 40 години. Издалъ е стихосбирки „Гъдулка“ и „Детски пѣсни“, разкази за деца и юноши „Писмата на единъ ученикъ“, а съ писателя Ангелъ Каралийчевъ сж издали „Приказникъ“ и „Кооперативна читанка“. Пише и за възрастни. Издалъ е първата книга отъ споменитѣ си „Отколе“.

Билъ е дълги години учителъ по села и градове, а сега, макаръ и пенсионеръ, не престава да броди изъ страната, да държи сказки предъ малки и голѣми. Въ този брой на вестника помѣстваме разказъ отъ него.

РОЖДЕСТВО

По купола небесенъ трепятъ безброй звездички. Отдавна спятъ децата и мѣничкитѣ птички.

Срѣднощъ звѣни... и ето разтвоя се небото — и сладкъ звѣнъ отеква далеко въ ширинето.

Тържествени камбани се люшватъ надъ земята — и хоръ отъ херувими запѣва въ тишината:

„Отъ схлупенитѣ хижи до царскитѣ палати — ликувайте и пѣйте и бедни, и богати!

Да бѣде миръ въ душигѣ и радостъ въвъ сърдцата, че Богъ. — Исусъ роди се въвъ слава на земята“.

Георги Костакевъ

БЕЗПЛАТНАТА КНИЖКА ПРЕМИЯ

излѣзе отъ печатъ и се разпрати на всички редовни и отчетени абонати и настоятели.

Побързайте съ изплащането на абоната си, за да получите книжката „Минзухари“. Не забравяйте, че крайниятъ срокъ е 25 януарий 1941 година.

СМЪШКИ

Учителътъ: Отъ кое време е глаголетъ „спя“?
Ученикътъ: Отъ ношно време, господинъ учителю!

Учителътъ преглежда домашнитѣ на ученикътъ и се обръща къмъ одного:

— Петърчо, защо си написалъ криле съ две „л“?
— Защото крилетъ сж винаги по две у всѣка птица, господинъ учителю!

Бързо КОЛЕДАРСКА ПЪСЕНЬ Вас. П. Нешевъ
Стани-нине, господине, стани-ни-не, посрещини.
Ний сме весе-ли другари, славни гости, коледари. Коледари.

Носиме ти армаганъ — Чисто злато и мерджани. Кожко листи по гората, толкозь радостъ по къщиата. 2 Като тия плодни ниви, да сте здрави, да сте живи; да сте весели и сити, домовити и честити! 2 Съ тлъсти агнета въ кошари, едро жито у хамбари. На стопана — радостъ, сила; на стопанка — рожба мила! 2 Ат. Душковъ

ПАПАГАЛЪ И ЩЪРКЕЛЪ

Станало приказка за славейчето. Папагалътъ рекълъ: — Нѣма красотата ми. — Твоята красота не му приляга. — рекълъ щъркелътъ.

— Творецътъ си е знаелъ работата. Достойнитѣ е възнаградилъ. — Едни съ външна, а други съ вътрешна красота. — А мене надарилъ и съ приказката на човѣка. — Своя приказка нѣмашъ, а чуждата повтаряшъ. Приказката на славея е пѣсенята. Тя е свежа, чиста е като зората и като лазура на небото. — Приказки. — Истини, които не искашъ да признаешъ, защото си папагалъ.

Цв. Михайловъ-Струмски

Наши планински лѣтовница

Мѣстността „Куртово“ въ Родопитѣ. Има почивна станция на Държавната печатница.

заболѣли, устата му за вода загорѣли, а пѣкъ развесели се, хепна магарето, настани се. Кой знае до къде ще се носи, а азъ ще скъсамъ обушката си и утре ще цапамъ съ крака боси. Виждамъ, скоро ще задрѣма. Смѣтамъ, че за туй грѣхъ нѣма. Леко въ торбата ще бръкна, обушката му ще измъкна, моитѣ ще изуя, а неговитѣ ще обуя.
Рече дѣдо Ради и го стори, ала чичо Влади очи ококори, но нищичко не каза, окаялъ се и всичко замаза. . .
Чудна сутринъ! Птичка Божя въ гората сладка пѣсенъ пѣе, ранилъ Слънчо, вредомъ злато лѣе. . .
Свърши се вече друма. Горе на байра показа се Хума. Изхлу дѣдо Ради обушката отъ краката и пакъ ги върна въ торбата. Шавна въ туй време чичо Влади, а дѣдо Ради смущението си да заглади, сладко занарежда: „Свато, че пѣкъ слънце ли е — гъче съ златна прежда губери, чержета. Ето Хума вече, хвърлей е далече. Ше слѣземъ въ хана на бай Илия. Той има хубава ракия.“
— Ахя, — отвърна чичо Ради, скочи на земята, обушкитѣ извади, обу ги, Марка поглади и високо додаде: „На Марка

Първата среща на Христо Ботевъ съ Хаджи Димитъръ

По Иванъ Клиничаровъ

На 19 септемврий 1867 год., когато последнитѣ слънчеви лъчи заминаха въ мѣтнитѣ води на Дунава, единъ непознатъ левентъ момъкъ, спретнато облѣченъ, съ дълга черна коса и орловъ погледъ, току що пристигналъ въ Гюргево, влѣзе въ низката кръчма на Димитъръ Царски, свѣрталището на хъшоветѣ.

Кръчмата бѣше пълна съ хора отъ различна народностъ: власи, гърци, евреи, българи, маджари и др. Бѣха облѣчени въ най-различни облѣкла и говорѣха едновременно всѣки на своя майчинъ езикъ.

Новиятъ посетителъ, на когото никой не обърна внимание, смѣло се упѣти къмъ набучения съ ножове, пищови и оржжия тезгяхъ и високо попита съдържателя:

— Господине, кажете ми, моля Ви се, къде мога да намеря Хаджи Димитъръ?

Въ гласа на непознатия момъкъ имаше такова желание и такава сила, че всички присѣтствуващи млъкнаха и обърнаха погледи къмъ него. И всрѣдъ внезапно настѣпилата гробна тишина, изъ между българскитѣ хайдутѣ се обади единъ мощенъ гласъ:

— Азъ съмъ.

Тогава момъкътъ приближи решително и развѣлнувано стисна юнашката дѣсница на легендарния български войвода и рече:

— Азъ съмъ Христо Ботевъ, синъ на даскалъ Ботю отъ Калоферъ. Прокудиха и менъ народнитѣ душмани. Дойдохъ да търся нови братя, да посветя силитѣ си, младостята си, въ борба противъ турската тирания, противъ народнитѣ изедници!

— Какво прави Добри войвода съ своята дружина? — попита Хаджи Димитъръ.

Въ Ботевитѣ очи блѣснаха сълзи. Болка сви неговото сърдце. Той не предполагаше, че Хаджията не знае за страшната участъ, постигнала Добри войвода и четата му.

— Ахъ! извика Ботевъ, моитѣ другари загинаха мъченически. Подло ги предадоха чорбаджитѣ, и турцитѣ ги избиха. — И той съ облѣно въ кръвъ сърдце разправи, какъ единъ отъ шпионитѣ на властята, нѣкой си Иванчо Гюладжията, сполучилъ да се вмъкне въ лагера на четата въ стария балканъ и по единъ подълъ начинъ убилъ Добри войвода. Четата била нападната отъ многоброенъ турски аскеръ и башибозукъ. Едни отъ четницитѣ били прѣснати, други избити, а трети вързани въ синджири, докарани въ Калоферъ и избити.

Очитѣ на разказвача пламтѣха. Отъ цѣлата му фигура лѣхаше нѣкакво чудно обаяние. Върналитѣ се наскоро отъ Балкана хъшове наскочаха по пейкитѣ, размахваха ножове, и цѣлата кръчма гръмна отъ гѣхнитѣ протести противъ нечуванитѣ турски звѣрства. Но войводата вдигна ръка. Въ кръчмата отново настѣпи тишина.

— Другари — провикна се Хаджи Димитъръ — Ще отмѣстимъ на турцитѣ и чорбаджитѣ!

И кръчмата отново загърмѣ отъ ревоветѣ на хъшоветѣ и сетне всички запѣха:

Не щеме ни богатства, не щеме ни пари — но искаме свобода, човѣшки правдини.

Георги Русиновъ

ВСИЧКИ АБОНАТИ, които до сега сж си купували вестника на рѣчна продажба, като доплатятъ веднага следъ празницитѣ още 5 лв., ще получатъ книжката-премия „Минзухари“, която отдѣлно струва 5 лв. По този начинъ получаването на „Славейче“ до края на годината остава бесплатно.

ДВАМАТА СТАРЦИ ОТЪ БРУСАРЦИ

Отъ Брусарци дѣдо Ради и чичо Влади, сякашъ си бѣха дали дума наедно да отидатъ на пазаръ въ село Хума.

Стана дѣдо Ради, насърба се съ топличка попара, отъ обора Марка изкара, покачи се и трѣгна.

Сжщото стори и чичо Влади. На стрина Гана се обади, метна торба презъ рамо и трѣгна рано, рано.

На пазаръ ще отидатъ, съ другари да се видятъ, ще си купятъ катранъ и солчица, зехтинъ и захарчица.

Вънъ на полето се събраха, поздравиха се и се засмѣха и добъръ пѣтъ си пожелаха.

— За Хума ли, свато Раде?
— За Хума, за Хума, бае Владе.

— На добъръ часъ и на двама ви тогасъ!

— Сполай ти! Добре дошелъ при насъ! И на тебе добъръ пѣтъ! Яки ти крака! Дай, Боже, лекичко да вървятъ!

И захоратиха за що ли не. Спомниха си дни младежки, веселби, гошавки, сватби и кръщавки.

Спрѣха на чешмата, сръбнаха водица, палнаха лулитѣ и

емнаха надолу, долу къмъ върбитѣ.

Леко люшка се дѣдо Ради горе на самаря, цѣка съ езикъ и магарето кара. Сънъ го даже поунесе и главата си на гърдитѣ обвеси.

— Раде, тебе те сънъ обори, — поде чичо Влади и сладко заговори: — Заболѣха ме краката и двата. Туканка ще седна, малко ще почина, ще легна, а ти отивай, братко. Ядъ ме е, че другарувахме кратко. Ако пѣкъ желаешъ (ти знаешъ), да поездя Марка дай, че пустиятъ му пѣтъ сякашъ нѣма край. Ще почерпя Марка съ ечмикъ пълничка тагарка, сѣно катъ коприна човалъ и половина.

— Бива и безъ нищо, — рече дѣдо Ради, скочи на земята и юларя му подаде.

Рипна чичо Влади като въ години млади, седна на самаря и Марка подкара. И за да не паднатъ обувкитѣ отъ краката, изу ги и мушна въ торбата.

— Хайде, Марко, хайде! — глези го чичо Влади. Гледа, мръщи се и мърморѣ дѣдо Ради: „Виждъ го ти, хубавеца, виждъ го ти хитреца, крака го